

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Horaris

Els tuaregs del Sàhara diuen, 'Vosaltres teniu el rellotge. Nosaltres el temps. Vosaltres sou esclaus del rellotge. Nosaltres no'. Els tuaregs del desert no perden el temps. Aquí, amb el ditxós rellotge, els horaris ens fan anar de corcoll. Slow Shop, associació lleidatana amb 200 botigues, dimecres passat tancaven a les 7 de la tarda. Era fer visible la Reforma Horària per conciliar temps familiar i d'oci. El sempitern debat: quan obrir, quan tancar? Diguem sí a l'horari europeu. Diguem no al mediterrani. Mentrestant, a Madrid que són d'altiplà quixotesco, obren-i-tanquen quan ho vol cada comerciant. Com els xinesos. Tanquen mai? Obren sempre. Com algunes farmàcies: 365 dies l'any, 24 hores. ¿Què me'n dieu de la botiga electrònica? Ni vacances. Ahir, anar al cinema era cosa de tarda-nit. Avui, de les 10 del matí fins les tantes de la nit. En sessió contínua. Ja ho deia l'àvia, '¡Los temps adelanten que és una barbaritat!'. Passa com amb els plans. Millor no tenir-ne. ¿És el client qui s'adapta al comerciant? ¿O el comerciant qui s'adapta al client? Cal no oblidar la Llei monàrquica: Sa Majestat el Client sempre té raó. Com ara, ¿llibertat polítics presos? Doncs llibertat horaris polítics. En tot cas, dialoguem en una taula, tu a tu. Sense límits. Ni horaris.